QUÆSTIONES QUATUOR CARDINALES

PRO SUPREMA APOLLINARI LAUREA CONSEQUENDA

PROPOSITÆ

Ab Illustrissimis viris

D. D. FRANCISCO CHICOYNEAU, Regis Consiliario & Medico, nec-non in almâ Monspeliensium Medicorum Academiâ Professore Regio, Anatomico, Botanico, Cancellario amplissimo & Judice æquissimo.

ET

D. D. JOANNE BEZAC Regis Consiliario & Medico, nec-non ejusdem Academiæ Professore Regio dignissimo, Vice-Decano plurimùm venerando.

QUIBUS ACCESSERUNT

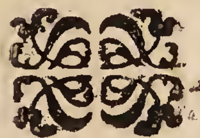
ASSERTIONES, PROBLEMATA, ET PARADOXA.

Horum omnium veritatem tueri conabitur per triduum integrum, manè ac serò, diebus scilicet & mensis Novembris ann. 1709. *JOANNES VVYSS, Helvetius Bernas, jamdudùm Medicinæ Licentiatus.*

DISPUTANTIBUS

Cancellario Amplissimo, Decano plurimùm venerando, Professoribus Regiis Illustrissimis, Doctoribus Aggregatis meritissimis, Doctoribus Ordinariis clarissimis, Licentiatis, Consiliariis, Baccalaureis, Studiosis, & quibuslibet aliis.

IN AUGUSTISSIMO MONSPELIENSIS APOLLINIS FANO.

MONSPELII,
Apud HONORATUM PECH, Regis, Universitatis, Cleri & Urbis Typographum. M. DCC. IX.

QUÆSTIO PRIMA CARDINALIS.

An Variolis Vomitus.

VARIOLÆ Epidemicus plerumque morbus, nunquam contagiosus. Indiscriminatim adoritur, crebriùs juniores, rariùs adultiores, rarissimè senes. Omni quidem anni tempestate se prodit, sed vere magis & autumno. Nullas non corripit partes; semper externas, nonnunquam internas. Cutis universa, præsertim faciei & manuum, rubentibus primùm punctis subobscurè maculatur, dein prominulis asperatur, fit asperior sensim, grandioribus tandem efflorescit papulis, quæ ex latiore & rotundâ basi molliter acclives desinunt in acumen. Hæ crassescunt æquabiliter in dies, sexto summè tenduntur; tunc calent impensè, rubentque. Phlegmones sunt, suppurantur, incrustantur. Tria præcipuè spectanda Variolarum tempora; Eruptionis, Suppurationis, Exsiccationis. Hæ dum fiunt absque gravi functionum læsione, morbus est benignus; secùs, malignus est.

Benignæ variolæ sua percurrunt sine febre tempora. Eruptionis comites tussicula, sternutatio, levis sopor, nausea, alvi fluxus serosus &c. Maculæ, hîc atque illic dispersæ, abeunt in rubentes papulas latas, rotundas, acuminatas. Est in benignis erumpendi facilitas, suppurandi securitas, & læta succedit cum cutis nitore victoria. Malignæ verò stipantur febre malè moratâ, quæ non nisi tertio quartove die solvitur. Antequàm erumpant, labor ingens & varius, cibi fastidium, vomitus, molesta membrorum lassitudo & subsultus, pectoris angustia, capitis dolor, vigiliæ, deliria, interdum sopor, aut alvi fluxus biliosus, &c. Dum erumpunt maculæ, habitu corporis æstuat infelix æger, dolet in quocumque situ, cujusvis est impatiens, insomnis, sitiens, anhelus, sic fœtens ut

sibimet sit gravis, sic pruriens ut unguibus ora fœdet, præsertim dum laboriosa fit papularum in pus mutatio. Hîc papulæ minùs rubentes, interdum pallidæ. Nigris Exanthematibus, Petechiis, atque Carbunculis conjunctæ parùm elevantur, difficilè suppurantur. Confectum pus nunc purum, nunc sanguine mixtum, nonnunquam fluit ex auribus, oculis, naribus, pulmonibus, ventriculo, intestinis, atque vesicâ. Factâ suppuratione, cutis incrustatur, clausi tument oculi, tument labia, clauduntur aures & nares, ita ut deformis æger non videat, vix audiat, laboriosè bibat, deglutiat, loquatur. Curato morbo cutis per plures menses intensè rubet, & interdum ita scrobiculis deturpatur, ut alia speciei lineamenta nonnumquam exhibeat, & toto vitæ decursu deformis ac fœda remaneat.

Peculiare Variolarum seminium, quod ex fermento uterino, ex sanguine menstruo, ex retento sanguine umbilicali corrupto deducunt, merum commentum. Vitio non vertatur matribus aut obstetricibus lues illa Epidemica; Nullum enim datur fermentum uterinum. Fœtus lacte, non sanguine menstruo nutritur. Uterinum lac per Placentam & umbilicum transmittitur Fœtui, à quo per umbilicum ad Placentam; & sic deinceps cum sanguine circulatur. Fœtûs sanguis, ei proprius est, non maternus; nec resecto fune umbilicali corrumpitur, sed cum circulante revehitur. Tam generant prolem Variolis obnoxiam parentes qui jamdudum passi sunt Variolas, quàm qui nondùm.

Variolæ, veri Phlegmones, ab morante sanguine calent, rubent, ab morante & extravasato elevantur, ab extravasato & putrescente suppurantur & albescunt; dissipato demum vel exsiccato pure incrustantur. Sanguis humorum omnium congeries, vivificus liquor, caloris fomes, rubedinis parens, minimas etiam corporis partes perlustrat, dum per ductus perpetuos & in minimis corporis partibus exilissimos circuitu suo traducitur; indesinenti spirituum & lymphæ concursu, & repetito chyli proventu ubique fermentescit, rubet, reparatur, expurgatur. Præcipua expurgationis materia Perspiratio. Hæc est salsus humor, qui solet ejici per aures, per oculos, nares, pulmones, ventriculum, intestina, vesicam, cutem universam. Memoratæ illæ partes tentantur Variolis, dum sanguis uberius expurgandus Perspirationem fundit crassiorem quàm ut possit per strictos meatus liberè transmitti. Ductus excretorii eo succo turgidi infarciuntur, sanguinem cohibent; is cohibitus extravasatur, extravasatus suppuratur, suppuratus exsiccatur, donec finitâ expurgatione crassa difflaverit Perspiratio. Variolæ rarò internas partes aggrediuntur, semper supra cutem efflorescunt. Quare? Calent interna viscera, refrigeratur aëre cutis externa, præsertim faciei & manuum. Perspiratio, quæ vapor est, fit calore tenuior, densior frigore; per rariora viscera facilè difflatur, per constipatam cutem difficilè. Quæris, cur hæc sanguinis depuratio, quæ Variolas producit, semel vel bis in vitâ, & certo anni tempore, homini contingat? Observa mustum, cerevisiam, mel, aliaque fermentando, bulliendo, semel depura-

ri, exſpumari, defæcari, idque ſtatis anni temporibus, nunc citiùs, nunc tardiùs, uberiùs aut parciùs, pro diversâ liquidi naturâ & aëris indole. Idem humano ſanguini contingit. Hinc Variolæ. Aër æſtivus ſanguinem exagitat, Perſpirationem movet, attenuat, diſponit ad excretionem. Hyemalis retardat, inſpiſſat, cohibet. Vernalis vel Autumnalis, calore & frigore varius, nunc movet, nunc motum coërcet; ſic vitiatis Perſpiratione ac ſanguine Variolæ producuntur toto anni decurſu, ſed vere magis & autumno. Nec ſolus aër, verùm & alimenta dyſpepta & cæteræ res non-naturales ſunt cauſæ Variolarum Procatarcticæ, evidentes, remotæ & occaſionales; quæ prout variè Perſpirationem immutant & ſanguinem, Variolas efficiunt benignas vel malignas.

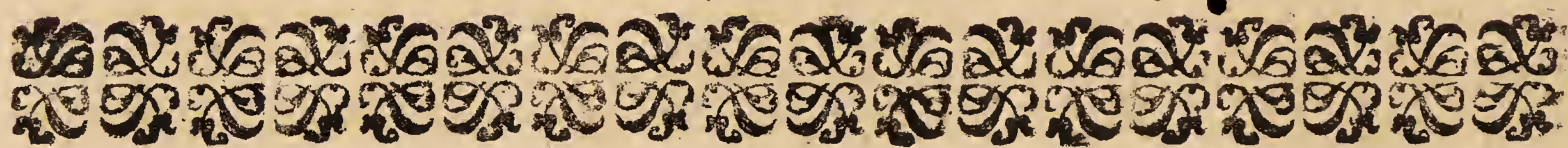
Ut morbum hunc dignoſcas, ejus perpende deſcriptionem, confer & diſtingue ipſius tempora. Eruptionis initio maculæ rubræ, morſui pulicum ſimiles, æmulantur exanthemata. Hæ dein grandiores factæ dicerentur Morbilli, niſi accederet ſuppuratio. Suppuratas papulas diceres Scabiem, niſi obſtarent antecedentia, concomitantia, ſubſequentia. Contagioſa Scabies, ſordium ſoboles, præſertim occupat interſtitia digitorum, maligna exanthemata ſcapulas, Variolæ verò faciem.

Cautus & prudens ſit Medicus in aſſignandâ Variolarum prognôſi. Hæc variat pro variâ ſanguinis indole, pro varietate ſymptomatum, ætatis, anni temporum, & regionis. Sanguis quò craſſior, quò fæculentior, eò difficiliùs depuratur. Cùm citiùs erumpunt Variolæ, impensè rubentes & acuminatæ, eò meliores; poſt elevationem ſubitò ſubſidentes, peſſimæ. Si nondum ſuppuratæ nigreſcant, liveſcant, virideſcant, vel penitùs evaneſcant, lethum prænuntiant. Variolarum febris, ſi brevis & moderata, prodeſt Melancholicis & Pituitoſis; Nocet verò Sanguineis & Bilioſis. In his eruptionem præpedit intenſa febris, ſuppurationem retardat, exſiccationem accelerat. Sternutatio, tuſſis, nauſea, alvi fluxus ſeroſus, & levis ſopor, ſi ſuppurantibus Variolis ceſſent, bonum; ſi perſeveraverint, malum. Peſſimi ſunt ominis profundus ſopor, Petechiæ, Carbunculi, frequens vomitus, puris expectoratio, Iſchuria, Dyſenteria, convulſiones, graviaque alia ſymptomata. Pueri citiùs, faciliùs, feliciùs hoc morbo liberantur, quàm juvenes aut ſenes.

Ut Variolis tutò mederi poſſit Medicus, naturæ miniſter & adjutor, Criticam illam ſanguinis depurationem foveat, craſſam attenuet Perſpirationem, attenuatam eliminet per externam cutem, per pulmones, per ventriculum, inteſtina, veſicam; *Quò natura vergit, eò ducere oportet.* Benignæ Variolæ febribus expertes, ex ſimplici diætâ auxilium poſtulant. In his Chyrurgica manus otioſa maneat, ablegetur Pharmacia; totum opus naturæ committatur. Æger hauriat temperatum aërem; ſuſtentetur alimentis boni ſucci, facilis concoctionis, & liquidioris ſubſtantiæ, & modicâ copiâ; Et ſic nutrietur abſque noxâ patientis ventriculi. Ad hæc modicè ſtragulis obtegatur, ut caleat; ſomno & vigiliâ ſibi mutuò ſuccedentibus recreetur. Perſpiratio excernenda nec retineatur, nec promoveatur; vitenti atque vehe-

mentiora animi pathemata. Malignas Variolas diversimodè tracta, pro symptomatum gravitate, pro ægri viribus, anni temporibus, & regionibus. Si febris intensior eruptionem præpediat, suppurationem retardet, acceleret exsiccationem, deliria foveat, pulmones obruat, venam secato, insiste refrigerantibus. Cùm maligna febris, malè morata, sanguinem cohibet in cerebro ad soporem, in corde ad syncopem, in cute ad exanthemata, Petechias, Carbunculos, cùm pulsus est debilis & tardus, cùm arida est lingua, impensè rubet vel nigrescit, cùm vires sunt in ægro prostratæ, cùm vix erumpunt Variolæ, cùm apparent sed non elevantur, cùm elevatæ non suppurantur, retropelluntur; Quid facto opus? Venæ sectio jugularet ægrum, & refrigerantia sopitum sanguinis motum penitùs cohiberent; tunc igitur insiste Cardiacis, Diaphoreticis, Sudorificis, Diureticis, Catharcticis, & præsertim Emeticis. Vomitu abstergitur ventriculus saburrâ, acceleratur sanguinis circuitus, sopor discutitur, fluunt spiritus in sanguinem, & is faciliùs expurgatur ad Variolarum eruptionem.

Ergò interdùm Variolis Vomitus.

QUÆSTIO SECUNDA CARDINALIS.

An Dysenteriæ Turpethum gummosum Hypecacuanhæ præferendum.

DYSENTERIA, difficultas Intestinorum, Dyarrhœæ species; vulgò definitur frequens dejectio sanguinis cum dolorificis torminibus. Se prodit enim crebro alvi fluore cum gravi doloris sensu & molestâ desidendi cupiditate. Primò quidem nihil penè excernitur nisi mucosum quiddam pingue, viscidum; mox pars serosa sequitur, tum rumpuntur venulæ & cruor manat. Continui dolores nec diurnæ nec nocturnæ quieti tempus relinquunt; variè se jactat æger, se propè funeratum clamat, suique impatiens cibos ferè omnes haustusque cùm indignatione respuit. Diris hujusmodi symptomatis accedunt anxietas, ventris inflatio, sitis ardens, ructus importunus, nausea inutilis. Non procedit Dysenteria sine febre, quæ licet primis temporibus satis obscura, sensim tamen emicat, & invalescit, tametsi delirio, capitis gravitate, & nonnullis aliis febrium

symptomatis

ſymptomatis ut plurimùm expers. Ita ferè ſemper Dyſentericus ad extremum uſque ſpiritum permanet mentis compos, dum tetra hæc lues per alvi regionem graſſatur.

Qui contendit Dyſenteriam eſſe Inteſtinorum exulcerationem, aut nimium confidit Authoribus, aut fallitur ſpecie veri. Pus & pinguedinem excerni putat, dum tamen excernuntur humores, qui calore immutati albeſcunt, craſſeſcunt, viſcidi fiunt, vertuntur in mucum ſanguinolentum. Diceresne Peripneumoniam eſſe Pulmonum exulcerationem, quòd Bronchialis humor, naturaliter inſenſibilis, vertitur ab inflammato Pulmone in ſputa craſſa, viſcida, alba, flava, ſanguinea? Pulmo in Peripneumoniâ idem patitur ac Inteſtinum in Dyſenteriâ; ſingulæ illæ partes præter naturam calent, dolent, irritantur ad frequentes contractiones, ac ſæpè inutiliter contrahuntur ad exiguam humorum excretionem, quia inflammantur. Num dubitas? Aperi cadavera, affectas partes reperies non molles, non corruptas, non exulceratas, ſed firmas, integras, & impensè rubentes. Inteſtina quâ parte naturaliter alba ſunt, in Dyſenteriâ rubent adeò ut membranoſum ductum diceres nonniſi ex innumeris vaſis ſanguiferis contextum, eo propè modo quo cernuntur in Ophtalmiâ, Pleuritide, & omnibus membranarum inflammationibus turgiduli ductus ſanguinei.

Humanum corpus duplici partium genere conſtat; Solidarum, quæ vaſa ſunt, & liquidarum, quæ dicuntur humores. Seſe mutuò movent illæ partes, & moventur indeſinenter; ſolidas namque tendunt liquidæ fluendo, liquidas pellunt ſolidæ ſeſe conſtringendo. In hiſce mutuis & perennibus, ſed alternatim factis, partium motionibus conſiſtit vita. Sanitas eſt mutuus reſpectus & velut æquilibrium ſingulorum humorum cum propriis vaſis. Vitiato hoc æquilibrio fit morbus. Inteſtina gracilia & craſſa, ex vaſis & humoribus conſtant; peculiarem habent cavitatem ori, œſophago, ventriculo continuam, in quâ digeruntur alimenta ad Chyli productionem. Huc confluunt bilis, ſuccus Pancreaticus, fermentum Inteſtinale, & interna adjacentium partium Perſpiratio. Hi membranoſi ductus flexiles ſunt, humorum affluxu tenduntur, dein Elaſticâ ſuâ vi conſtringuntur, conſtrictione pellunt humores, alimenta & excrementa, quæ viciſſim fluendo membranoſum ductum dilatant, ſtimulant ad contractionem. Singula hæc juxta naturæ leges perficiuntur, quandiù debitum ſervatur æquilibrium humores inter & vaſa Inteſtinorum. Cùm verò ſanguis hæret in propriis vaſis, vel extravaſatur in membranoſo textu, adeò ut inflammata Inteſtina præter naturam tendantur, quid contingit? Continuo humorum, alimentorum & excrementorum affluxu pars inflammata torquetur doloribus, ad frequentes contractiones ſtimulatur, difficulter conſtringitur. Dolorificâ, frequenti atque difficili contractione rumpuntur venulæ, effuſus ſanguis excrementis permiſtus ex alvi regione fluit. Itaque Dyſenteria definienda videtur, *Inteſtinorum inflammatio, cujus ratione fit frequens & dolorifica ſanguinis dejectio.*

Dysentericam Intestinorum inflammationem ex abusu sex rerum nonnaturalium facilè deduces. Aër contactu, & inspiratu, imò & exspiratu nos afficit. Nos sanos reddit, cùm purus est; morbosos, dum vitiatus nos inficit. Inquinat sanguinem tetris paludum, cadaverum, aliarumque rerum putrescentium halitibus gravis. Fervidus æstivo tempore, æstum inurit visceribus; tempore brumali perspirationem cohibet. Pravæ quoque potuum qualitates Dysenteriam procreant; hæ sunt aquæ corruptæ, palustres, lacustres, & quas nunquam aura liberior verberat. Accedunt & ova, carnes, pisces, aliaque corrupta, quæ comeduntur difficillimis temporibus, ùt hâc miserabili ciborum penuriâ; usus tandem alimentorum omnium, quæ sunt insueta, aliena, prava. Vigiliæ immoderatæ, somnus inquietus, exercitia immodica, durior equitatio, ut & animi pathemata, timor, tristitia, odium, edaces curæ, ira impotens, importuna fames, sitis intensa, & alia remotè concurrunt ad Dysenteriam, quatenùs vitiant alimentorum coctionem in ventriculo & Intestinis, vel quatenùs pervertunt humorum circuitum.

Ægri relatu, atque dejectionum inspectione dignoscitur Dysenteria. Conqueritur patiens de dolore ventris, torquetur torminibus in umbilicali præsertim regione vagantibus, vel in Colo circulatim sævientibus. Et fæces sunt præter naturam liquidæ, & sanguis eis est exquisitè permistus. Non laborat Dysenteriâ qui sanguinem sine dolore dejicit, sed Hepatico fluxu. Dolente tantùm podice Tenesmus adest, & hunc comitatur inutilis dejiciendi conatus. In fluxu Hæmorrhoïdali sanguis fæces antecedit, vel sequitur. In fluxu Hepatico, Tenesmo, Hæmorrhoïdibus excrementa naturalem utplurimùm obtinent consistentiam, in Dysenteriâ non obtinent. Affectis gracilibus Intestinis dejectiones longiùs à dolore profunduntur; crassis verò, proximè. Ut dignoscas quæ fuerit Procatharctica morbi causa, quæque morbum foveat, diligenter perpende ægri temperiem, victûs rationem, regionem, & anni tempestatem.

Intestinorum inflammatio facilè serpit à parte in partem, & plerumque resolutione, raro suppuratione terminatur. Exemplum quæris? Observa Peripneumoniam ex prægressâ Pleuritide ortam; externa pulmonum pars primùm inflammatur, dein interna, totus demum Pulmo hærente sanguine obruitur cum summo suffocationis periculo. Si robusta pulmonis substantia inflammationi resistat, sanguis hærens vel resolvitur, morbusque terminatur ad salutem; vel in pus convertitur, & morbus mutatur in Phthisim, in Vomicam, vel Empyema. De Dysenteriâ idem esto judicium; serpit inflammatio à tenuibus Intestinis ad crassa, à crassis ad tenuia, à parte internâ ad externam, ab externâ ad internam, & hæc ab hærente sanguine nimiùm turgida vix contrahuntur. Æger, dum Chylus non conficitur, conficitur macie, fit Lientericus vel Cœliacus, aut Iliacâ passione torquetur, ex quibus mors. Si verò sanguis extravasatus dejiciatur, & hærens resorbeatur, morbus solvitur ad salutem; si putrescat, inveterata Dysenteria vertitur in abscessum, vel ulcus Intestinorum. *Dysenteria in tenuibus intestinis peri-*

culosior quàm in crassis ; quia tenuia subtilioris sunt contexturæ, & exquisitioris sensûs, magisque Chylificationis ministra quàm crassa. *Dysenteria superveniens, viribus à gravi morbo fractis, lethalis est*, ùt quæ supervenit febribus malignis, atque Variolis. *Lethalis quoque Singultus post longam Dysenteriam. . . . Convulsio ac Delirium in Dysenteriâ mortem portendunt*; hæc enim denotant spirituum penuriam & motum inordinatum.

Quod est Architecto libella & linea, Nauclero clavus, id Medenti sunt Indicationes, quas cautè dirigit ad naturæ normam in curatione morborum. Cùm Dysentericus viribus pollet & pulsum habet plenum, cùm deurenti calore consumitur, cùm febre tentatur, tunc compescendus sanguis & minuenda ejus copia venæ sectionibus & Refrigerantibus. Cùm vagantur per alvi regionem Borborygmi ac tormina, cùm vigiliæ modum excedunt, tunc coërcendus spirituum impetus Anodynis atque Narcoticis. Cùm frequentiores ac uberiores dejectiones vires exhauriunt, somnum interturbant, tunc cohibendus est vacuationis excessus Absorbentibus & Adstringentibus. Contrà verò cùm Dysentericus urgente Cacochymiâ frequentibus sed inutilibus dejiciendi conatibus fatigatur, cùm Intestina humoribus turgida parciùs exonerantur, tunc uberior & promptior exsuscitetur humorum secretio Purgantibus specificis, inter quæ plurimùm commendatur Radix illa famosa Brasiliensis, Hypecacuanha vernaculo nomine dicta, quæ utplurimùm per superiora vehementer expurgat. Ab ejusmodi medicamento benè vel præposterè exhibito sæpè sæpiùs vita & mors. Etenim modicâ & ter repetitâ dosi Dysenteriam tollit; auget verò & efficit incurabilem dosi vel frequentiori vel nimiâ. Radix altera Turpethi gummosi nomine Authoribus nota, feliciter in Nosocomio Monspeliensi primùm exhibita, sine vomitu Dysenteriam sustulit. Hocce medicamentum purgans ita pluribus ab hinc annis successu fuit prospero, ut nec exuperanti dosi nec frequentiori Dysenteriam intenderit, sed plerumque sanaverit. Viam sequere usu plurimo & magistrâ rerum Medicarum experientiâ comprobatam.

Ergo Dysenteriæ Turpethum gummosum Hypecacuanhæ præferendum.

QUÆSTIO TERTIA CARDINALIS.

An Ischuriæ Emeticum.

ISCHURIA, Urinæ suppressio, symptoma in actione abolitâ supervenit plurimis renum, ureterum, vesicæ ac urethræ morbis. A sanguine perenniter urina secernitur per ductus renum secretorios, in utramque pelvim; hinc per ureteres in vesicam confluit, ubi collecta pro mentis arbitrio vel retinetur vel per urethræ canalem ejicitur. Quoties angustatur unica vel plures ex memoratis partibus, adest Ischuria. Cùm renes tentantur inflammatione, tunc comprimuntur urinosi ductus, hæretque cum urinâ sanguis in Emulgentibus. Cùm obstruuntur ab effuso sanguine, ab extravasatâ Lymphâ, ab arenulis, à calculo, aut ductus urinosi, aut Pelves, aut ureteres, urina non præterfluit. Cùm ultra modum vesica lotio retento distenditur, cùm inflammatur, cùm à luxuriante sero relaxatur, cùm facta est Paralytica, contrahi non potest ut profundat lotium. Cùm vesicæ collum, quod urethræ principium est, Spasmo corripitur, obturatur calculo, inflammatur, cùm comprimitur urethræ ductus, obstruitur, constipatur, tunc frustrà vesicam contraheres, urina non effluet. Dixere veteres Medici Ischuriam Notham, quam pariunt morbi renum ac ureterum, & Legitimam, quam affectus vesicæ ac urethræ procreant.

In Nephritide, licet unicus ren inflammetur, producitur tamen Ischuria, quòd, cùm non possit liberè propelli sanguis ad renem illum, nimiâ fluat ad alterum copiâ adeo ut convectam non possit urinam in eum deponere. Tunc anxius æger conqueritur de fixo lumborum dolore, infestatur urinosâ nauseâ, urinoso vomitu; febre corripitur, ne quidem ad mingendum sollicitatur. Similia ferè sæviunt symptomata cùm penitùs obstruit renum pelvim aut ureteres Calculus; & hæc illius sedes ex eo distinguitur, quòd oriatur dolor acutissimus à lumborum regione, tendat ad anticam partem abdominis, & ad vesicam terminetur, quodque adsit, in maribus Testium retractio. Dùm Ischuriam morbi vesicæ pariunt, tunc adest tumor in pubis regione, impensè dolorificus in inflammatione vesicæ, in Paralysi doloris expers, & modicè dolens in præternaturali distensione. Hoc Ischuriæ genus raró comitatur vomitus urinosus, plerumque sopor Lethargicus. Ex prægressâ Gonorrhœâ non semel inter utriusque

que Proſtatæ ſedem, ubi anguſtior eſt communis lotii ac ſeminis ductus, mollior relinquitur cicatrix, quæ ſi tumida facta fuerit lotii canalem obſtruet, Iſchuriam procreabit. Tunc veſica tumet, inutilis adeſt mingendi cupiditas, pubis & inguinum regio dolore infeſtatur. Iſchuriam quoque poterunt inducere ſimilibus Symptomatis ſtipatam, uteri prolapſus, internus Hæmorrhoïdum tumor, fæces induratæ, ſcilicet comprimendo veſicæ collum. Hoc inflammatur interdum, urinamque ſiſtit, in Variolis Malignis, Dyſenteriâ, Teneſmo, vel etiam à cauſis externis, cujuſmodi ſunt frequens liquorum ardentium aut cereviſiæ potatio, equitatio nimia, Veneris exceſſus, &c.

Dignoſcitur Iſchuria ex ægri relatu; ſed quæ ſit Iſchuriæ cauſa, à quo morbo procedat, difficilè dignoſcitur, & non niſi ex plurimorum ſignorum ſyndrome. *Ubi dolor ibi morbus.* Nec ſufficit ex ſitu doloris arguere morbi ſedem, etenim Paralytica veſica producit Iſchuriam doloris expertem. Cùm ſoli renes vel ureteres anguſtantur, vacua perſentitur veſica, non tenſa. In Iſchuriâ legitimâ primò veſica tenditur, mox refluit urina in ureteres ac renes, ad quos tenſivus dolor ſerpere viſus eſt. An pars affecta inflammetur, an à Calculo, ab Arenulis, à Lymphâ obſtruatur, illud ex ægri temperie, ex prægreſſis atque conjunctis deducere conaberis. Partem inflammatam cenſebis in Bilioſis vel Sanguineis, poſt immodicas mentis, corporis, Bacchi, & Veneris agitationes. Inflammatam pronuntiabis ex intenſo ejus calore, febre Lipyriâ, dolore indeſinenti. Partem affectam obſtrui ſuſpicaberis ex humorum lentore in Melancholicis & Pituitoſis, qui poſt vitam ſedentariam, nimiam ciborum ingurgitationem, & diuturnam urinæ retentionem nullatenùs mingunt, corpore frigent cum pulſu debili & raro; & ſi quis debeat in his eſſe dolor, non ille continenter affligit, ſed alternis vicibus ſopitur & recrudeſcit. Si præceſſerint dolores Nephritici, vel arenularum excretio, argues grandiorem calculum eſſe affectionis cauſam. Calculus urinalis duplex, nempe renalis & veſicalis. Prior prægreſſam ſupponit Nephritidem, non poſterior. Tartarea urina, etiam ſanorum & benè conſtituta, ubicunque moretur, ſedimentum deponit. Hoc in arenulas convertitur, arenulæ in calculum, idque ſimplici partium quiete, non ex lapideſcente ſucco. Falluntur Medici qui ſemper quærunt prægreſſam Nephritidem ad ſuſpicandum calculum veſicalem. Is procreari poteſt independenter à renali; nec producit Iſchuriam, niſi cùm veſicæ collum penitùs obſtruit, tuncque Iſchuriam antecedit, vel conſequitur Dyſuria vel Stranguria. Fit Dyſuria, urinæ ſtillicidium, dùm calculus vel arenulæ impediunt veſicæ ductum nec penitùs obſtruunt. Fit Stranguria, difficilis & dolorifica urinæ dejectio, cùm eædem arenulæ, vel calculus mictionis tempore contractam veſicam vellicant, aut cùm veſicæ collum phlogôſi aut inflammatione tentatur, vel cùm id comprimitur ab internis Hæmorrhoïdibus, uteri prolapſu, &c.

Omnis Iſchuria periculi plena, vix ad ſeptimum uſque diem perdurare

Signa Causarum

potest quin ægrum jugulet. Namque si diù retineatur lotium, quod ex tartareâ sanguinis fæce & copioso phlegmate constat, sanguis corrumpitur, humor omnis redditur urinosus, recrementa fiunt excrementa, & serum luxurians laxat viscera. Hinc fit ut Ischuriâ correptus sæpè odorem diffundat urinosum, urinoso molestetur vomitu, & Lethargicus interdum fiat. Ad hæc, Ischuriæ Prgnôsis varia, pro diversitate morbi cujus est symptoma. Obstructis renibus totum lotium in sanguine redundat; cùm vesica, renibus liberis, impeditur, tunc lotium secernitur quidem, sed non excernitur, & hinc vesicæ distentio. Hanc si subsequatur inflammatio, accersetur febris Lipyria, citò tolletur æger. Raro restituitur vesica, si Paralytica facta sit. Si obturetur illius orificium calculo, si comprimatur ab uteri prolapsu, ab Hæmorrhoïdibus, aliisque, curationem admittit.

In Ischuriâ curandâ lotium non pellas, sed expellas; ne nimiùm fidas largis Diureticorum potionibus, nec frequentibus Hydroticis. Hæ & illæ obstructos renes vel ureteres sæpè magis infarciunt, repletam vesicam vel urethram opplent, fiuntque corpori graves. Diuretica calida sunt vel frigida. Calida dicuntur quæ sanguinis motum intendunt, ùt Salia fixa plantarum, Liquores ardentes, pulvis Millepedum & Cantharidum, Terebinthina Galenicè vel Chymicè præparata, spiritus Terebinthinæ, aliaque id genus. Frigida verò motum sanguinis cohibent, ut Spiritus Nitri, Salis, Vitrioli & Sulphuris, Aqua temperata, Nitrum, Sal prunellæ, Succus Limonum, Acetosæ, Berberis, &c. Diuretica calida augent Ischuriam, cùm hæc fovetur ab inflammatione partium internarum, vel cùm conjunctam habet humorum rarescentiam. Nimio Refrigerantium usu Paralytica vesica laxatur ulteriùs. Fotus & linimenta parùm conducunt in Ischuriâ legitimâ, inutilia sunt in nothâ & spuriâ. In illâ Specillum Chyrurgicum, dum introduci potest, raro prodest, & sæpè nocet; in istâ semper facilè intromittitur, sed inutiliter. In omni Ischuriâ confert Balneum aquæ tepidæ, sed nonnisi pluries repetitum. Prosunt Enemata, interdùm inutilia sunt, imò noxia dùm alvum nimis distendunt & flatibus implent in Ischuriâ legitimâ. Quo igitur se vertet Medicus? Sæpè intermittat symptoma, morbi tentet curationem, ut Ischuriæ, veri symptomatis, causam discutiat. Medeatur, prout opus fuerit, Nephritidi, inflammationi renum, calculo, arenulis; opem ferat vesicæ inflammatæ, lotio distentæ, laxatæ, Paralyticæ; tumentem prægressæ Gonorrhœæ cicatricem deprimat, nunquam corrodat; prolapsum uterum restituat, Hæmorrhoïdes depleat, Tenesmum, vel Dysenteriam sanet, aliaque id genus diversa præstet pro varietate causarum Ischuriæ. *Sublatâ causâ tollitur effectus.* In Ischuriâ diuturniori turgent lotio & sanguine, simul confusis, vasa sanguifera; hæc distenta sic comprimuntur in renibus, ureteribus, aut vesicâ, ut jam adsit vel saltem immineat inflammatio, pessimum symptoma; itaque venæ sectionibus insistatur. Depletis vasis sanguiferis, superfluum sanguinis serum, quod per consuetos urinæ ductus

expurgari non poteſt, aliò derivetur diſcutiaturque. Num Sudorificis, Catharcticis vel Emeticis? Sudorifica ubique ſerum deponunt. Catharticis inteſtina, renibus ac veſicæ adjacentia, irritantur, diſtenduntur, renes ac veſicam comprimunt. Emeticis verò ſolus diſtenditur ventriculus, dein conſtringitur; alternatim contrahuntur Diaphragma & muſculi abdominis. Sic infarti renes & repleta veſica concutiuntur, impactamque materiam coguntur excutere; Sic Lethargus imminens præcavetur, vel præſens diſcutitur; Sic urina fermento ventriculi commixta per breviorem viam eliminatur.

Ergò diuturniori Iſchuriæ Emeticum.

QUÆSTIO QUARTA CARDINALIS.

An Scorbutus ſit ægritudo nova, contrariis remediis curanda.

SCORBUTUS, ut Authores perhibent, morbus non eſt, ſed morborum Ilias. Eum repetit Sennertus ab inuſtâ toti corpori pravâ & occultâ quâdam affectione, quam induxerit humor melancholicus, craſſus, ichoroſus, peculiari modo corruptus; huic adſcribit Gingivarum corruptionem, laxitatem dentium, oris graveolentiam, crurum debilitatem, pectoris anguſtiam, purpureas maculas, infractas vires & ulteriorem ſymptomatum turbam.

Nec minùs eſt copioſus, cùm tradit hujuſce morbi deſcriptionem, Charletonius. Familiaria ejus ſymptomata in claſſes quatuor diſtribuit. Primæ adſcribit ea quæ facultates animales affligunt, ut varios variarum corporis partium dolores, vertigines, convulſiones, arthritidem vagam, Paralyſim, vigilias immoderatas, aut profundum Soporem. Alteri ea tribuit, quæ ſunt vitalibus infeſta, ut reſpirationem difficilem, interpolatam pectoris anguſtiam, cordis palpitationem, Lipothymiam, & febres multigenas. Tertiæ, quæ organa nutritioni dicata pertentant, ut læſam deglutitionem cum ſtrangulationis metu, nauſeam, vomitum, ſalivationem

ingentem, alvi fluxus varios & interdum Dysentericos, aut ex adverso tardas & pigras dejectiones; hæmorragias ex uteri, ani, narium, pulmonum, ventriculi, crurum, labiorum arteriolis erumpentes, & urinas insigniter varias. Assignat quartæ classi ea symptomata, quæ totius corporis habitum infestant, ut maculas diversi coloris, tubercula dura, insignes tumores, Eresypelatem vagum, ulcera sordida, œdematosos pedum tumores, Hydropem, Gingivarum intumescentiam, laxitatem, cruentationem, putrefactionem; nigredinem dentium, vacillationem, exesionem alveolorum, fœtidissimos oris halitus, Atrophiam universalem. Cuncta hæc adeò varia Scorbuti symptomata nonnisi variis subjectis atque morbi temporibus accidere possunt; unde Charletonius, constitutâ non unicâ & simplici, sed variâ complexâque Scorbuti causâ proximâ, tria constituere conatur Scorbuti genera. Primum deducit à sanguinis ranciditate; alterum à sale fixo; tertium ab acido.

Liceat & nobis, quæ de hoc morbo sentimus, proponere. Et primò quidem certum est, nullum dici Scorbuticum, cui non reperiatur Gingiva intensâ rubedine ac laxitate labefactata, quæ vel levi datâ occasione sanguinem fundat, inflammetur, dein corrumpatur, putrescat, vacillantes dentes relinquat, inficiat nigredine, eosque cum propriis alveolis exedat, nec non fœtidissimos halitus indesinenter diffundat. Quid vetat igitur simplicem dici Scorbutum, si hæc oris vitia successive superveniant absque ullâ prægressâ Hydrargyri tractatione & Luis Venereæ suspicione, corpore alioquin sano? Si verò reliquæ corporis partes simul afficiantur, quid vetat Scorbutum dici compositum aliisque morbis complicatum? Sic suus cuique morbo locus erit, cuique sua descriptio. Scorbutus non morborum Ilias, sed verus morbus, in plagis Septentrionalibus Endemius, Brittannis Sporadicus, ubique Epidemicus, & semper Contagiosus, symptomaticè definiri poterit; *Illud fœtentis oris vitium, in quo laxata Gingivarum compages, vel levi datâ occasione externâ, primùm sanguinem fundit, dein suppuratur, postremò Gangrænâ corripitur & à dentibus separatur; in quo dentes Gingivarum laxitate vacillant, suppuratione nigrescunt, eroduntur, & ex Gangrænâ unà cum propriis alveolis carne denudatis & pariter erosis, decidunt.*

Sicut Apoplexia est morbus cerebri, Peripneumonia pulmonum, Syncope cordis, Cardialgia ventriculi, Nephritis renum, Dysenteria intestinorum, ita & Scorbutus Gingivarum. Tametsi Apoplectici difficulter interdum respirent, & Peripneumonici sopore corripiantur; illa tamen respirandi difficultas non dicitur Perineumonica, nec sopor ille Apoplecticus. Quorsùm ergò affectiones varias, quæ cum Scorbuto junguntur, diceres Scorbuticas? An citiùs vel latiùs per universum corpus diffunduntur Gingivarum vitia, quàm cerebri, pulmonum, & cordis læsiones? Ubique consensus unus, conspiratio una singularum humani corporis partium inter se ad perfectam sanitatem. Verùm satis est præter naturam & notabiliter affici unicam viventis partem, ut hæc ejus affectio dicatur mor-

bus.

bus. *Bonum ex integrâ causâ, malum ex quocumque defectu.*

In Scorbuto ſimplici ſolæ Gingivæ primùm afficiuntur, quòd hæ Procatharcticis Scorbuti cauſis magis exponantur. Is eſt Nautarum victus, ut eorum Gingivæ pane biſcocto & aridiſſimo tententur, excorientur; ut dehinc irritentur ſalitis piſcibus, lardo & butyro rancidis, vetere caſeo & ſæpè ſalſo, leguminibus crudis, alliis, cæpis; ut dentium ſordibus & hauſto ſalſiori ac frigidiori aëre Gingivæ computreſcant. Hinc frequentior Scorbutus & Endemius ad tractus Septentrionales, ſæpiùſque Nautas invadit & Ruſticos, ob eorum victûs rationem, dentiumque ſpurcitiem. Nobiliores verò minùs aggreditur; & cùm aggreditur, minùs infeſtè, & quòd ſint melioris ſucci, quibus veſcuntur, alimenta, potuſque ſalubriores, & quòd dentes curent nitidiùs.

Si ex Nautarum victu, ſi ex abuſu rerum Nonnaturalium lædantur coctio, chylificatio, ſanguificatio, lympha, ſpiritus animales &c. non Scorbutus ſimplex procreatur, ſed compoſitus. Melancholia Hypochondriaca vulgò dicitur mater Scorbuti, non equidem ſimplicis, ſed compoſiti & complicati. Craſſus Melancholicorum ſanguis, cùm hæreat & lentiùs circuletur in Gingivis, eas ad Scorbutum diſponit, nec tamen per ſe Scorbutum producit. Plurimi enim dantur Hypochondriaci ſine Scorbuto, & Scorbutici ſine affectione Hypochondriacâ.

Hippocrates paſſim deſcripſit Scorbutum compoſitum ſub magni lienis nomine & Ileos Hæmatitis. Ejuſdem meminit Celſus Lib. 2. Cap. 6. & Ægineta de Scirrho Lienis Lib. 3. Cap. 49. nec deſcripſere Sennertus, Charletonius, aliique Scorbtuum ſimplicem, ſed compoſitum & complicatum. Ergò Scorbutus compoſitus & complicatus ægritudo eſt ab Antiquis deſcripta, non Scorbutus ſimplex.

Is, tametſi ſuam in ſolâ oris cavitate tragœdiam exequatur, non ex dentium, ſed ex Gingivarum inſpectione dignoſcitur. Sunt quibus dentes nigreſcunt, dolent, carie tentantur, & varias adſciſcunt oris fluxiones, nec tamen Scorbutus adeſt. In illis primùm dentes, dein Gingivæ afficiuntur; in Scorbuticis verò primùm Gingivæ, dehinc dentes. Priores ſimplici dentium abſterſione vel exſtirpatione curantur, ſic ſanas habent Gingivas. Contrà Poſteriores, Gingivas habent primùm tumentes, rubras, prurientes, laxas & ſanguinolentas, dein exulceratas, Gangræna & Sphacelo corruptas; hæc autem vitia ſerpunt à Gingivis ad dentes, nec dentium exſtirpatione curantur. Sic ſimplici Gingivarum inſpectione Scorbutum Simplicem dignoſces, dummodò certus ſis ex fido ægri & adſtantium relatu hæc adventitia oris vitia nec ortum ducere ab uſurpato mercurio, nec à viru venereo foveri, ſed à Nautico victu præſertim in regionibus Scorbuto familiaribus, vel ſi æger uſus fuerit diætâ Scorbuto generando aptâ, tum ſi ex Scorbuticâ prole natus aliquandiù cum Scorbuticis fuerit verſatus. Cognito ſimplici Scorbuto compoſitus quoque notus erit, nimirùm ex propriis ſignis morborum Scorbuticam luem concomitantium.

Incipiens Scorbutus facilè curatur, si simplex fuerit; confirmatus verò atque compositus multâ curatione indiget, & vix unquam radicitùs tollitur. Suppuratus in Scorbuticis Gingivarum tumor nisi maturè sanetur, carnem ad ossa usque absumit, os dentibus exspoliat. Interdùm livor totam oris cavitatem occupat, & insignis supervenit palati & faucium putredo. Scorbutus hæreditarius, & qui à pueris quasi adolevit, difficulter curatur, vel curatus facili de causâ repullulat. Qui supervenit Affectioni Hypochondriacæ diuturnus est & contumax, qui febribus, præsertim malignis, acutissimus atque lethalis. Is sequitur Prognôsim morborum quibuscum complicatur, eosque pejores reddit.

Methodicam Scorbuti curam aggressurus id cautè perpendas, an sit unicus morbus debellandus, an plures aut sibi similes, aut contrarii. In Scorbuto simplici solis Gingivis medeatur; laxatæ obfirmentur, inflammatæ demulceantur, suppuratæ abstergantur, & penitùs corruptæ absumantur. Si verò fuerit complicatus, tunc pro morborum & symptomatum varietate curationem variabis. Cùm adest Affectio Hypochondriaca, ventriculi cruditatibus, humorum lentori & contumacibus viscerum obstructionibus medendum. Cùm febres multigenæ, compescendus humorum motus, lenienda salium acrimonia, postremò eliminandæ humorum fæces. Si ægrum fatigaverint dolores, vigiliæ, convulsiones, deliria, tunc contrario prorsùs modo te geras, quàm si Paralysis adsit vel sopor. Item alia eaque contraria conveniunt medicamenta in alvi fluxu, & in alvo strictâ. Maculæ cutis nunc debent resolvi, nunc suppurari, abstergi. Sanguineas excretiones sæpè cohibeas, interdùm promoveas. Porrò morborum Scorbuto conjunctorum multiplicitas multiplicitatem indicationum atque remediorum expostulat. Tanta reperitur apud Authores Specificorum farrago, ut Antiscorbutica vix possint certo numero comprehendi. Hæc sunt præcipua, Becabunga seu Nasturtium aquaticum, Cochlearia, Raphanus uterque, Sedum minus, Centaurium minus, Sinapi, Arum, Carduus Benedictus, Fumaria, Chelidonium minus, Radix Chinæ, Lignum Sanctum, cunctaque Salia volatilia. His adde Tartarum vitriolatum, Sal fixum Absynthii, Sal prunellæ dulcificatum, acidum Salis spiritum, Spiritum salis Armoniaci, Elixir proprietatis Paracelsi, Tincturas ex sale fixo Tartari & ex gummi Laccâ spiritûs vini ministerio elicitas. His & similibus, tametsi contrariis & ex adverso pugnantibus, si Diætam adjunxeris Scorbuticæ Lui contrariam, curabilem Scorbutum simplicem atque compositum debellabis.

Ergò Scorbutus ægritudo nomine-tenus nova, contrariis remediis curanda.

ASSERTIONES.

I.

Ex solis constat fistulis & humoribus Humana machina.

II.

Quandiù vivit homo, humores reparantur; non vasa, ne quidem in vulnerum curatione.

III.

Omnis humor est alibilis; nec alit, nisi vasa distendendo & extendendo.

IV.

Non crescunt gravidarum uterus & nutricum mammæ, nisi humorum accessione. Horum recessu decrescunt. Idem esto judicium de reliquis partibus solidis, imò & de Plantis.

V.

Quævis pars solida, etiam orbata sensu, quandiù vivit, accipit spiritus per proprios nervos, quin etiam in perfectâ Paralysi.

VI.

Quemadmodum in Viris etiam castissimis sponte fluit semen statis temporibus, ita in mulieribus lac uterinum periodicè fluit; & hinc Catamenia absque peculiari fermento.

PROBLEMATA.

I.

An una eademque res præter naturam possit esse morbus, causa morbi & symptoma?

II.

An dentur morbi in intemperie, morbi humorales, & morbi communes?

III.

An omnis morbus Pathologicè definiendus?

IV.

An Apoplexia sit Paralysis universalis?

V.

An in Catalepsi Spiritus animales naturaliter influant per totum corpus?

VI.

An Puerorum Epilepsia atque Rhachitis absque remediis & simplici Diætâ curari possint?

PARADOXA.

I.

Apoplectici, numquam vigilantes, dormiunt ſine ſomno.

II.

Lethargici, vigilantes & dormientes, delirant ſine delirio.

III.

Cataleptici, nec dormientes nec vigilantes, habent membra flaccida ſimul & rigida.

IV.

In Vomitu Diaphragma ſine contractione contrahitur.

V.

Dùm perficiuntur ſenſationes externæ, nec movent nervos Spiritus Animales, nec moventur à nervis.

VI.

Senſus eſt in parte corporis humani amputatâ, corruptâ, funeratâ.

Ad clarissimum Virum, dilectissimumque D. Dominum JOANNEM VVYSS Helvetium Bernatem Medicinæ Licentiatum, cùm ad Triduanarum Thesium propugnationem sese accingeret.

ODE.

MUSA, quam sortem meritisque dignum
Præmium Bernâ feret ille natus
Inclytâ, qui pro Medicâ tot hausit
Arte labores.
Ille Divini veneranda Phœbi
Castra sectatus, quoties adivit
Nobiles pugnas? Quoties trophæis
Dives abivit?
Rursùs ad pugnam properat, periti
Triduò quamquam minitentur hostes
Prælia; at pulchros memoranda merces
Suscitat ausus.
Nempe supremos Medicinæ honores
Arbiter dudum parat æquus illi
Phœbus, & claro celebrare læta
Festa Triumpho.
Quo novum versu dein alma tolles,
Musa, Doctorem? juvat usque vota
Mittere, ut longo beet Hic potentem
Tempore Bernam.
Dumque dilectis referet perenne
Civibus famæ decus & salutem,
Debitas illi tenero canemus
Carmine laudes.

AD EUMDEM.

Cùm juvenes aptos ad summas quæreret Artes,
Suscepit vasti Cynthius orbis iter.
Helveticam placuit quoque Bernam visere; cùmque
Omnia lustrasset, VVYSS mihi natus, ait.
Ingenium est illi præstans, prudentia major;
Hinc Medicus nostro Numine magnus erit.
Doctrinâ insignes Batavos spectabit, & amplas
Mente Parisiacæ colliget urbis opes.
Monspelium inde petet. Nos hîc, interprete Patrum
Cœtu, oracla sacris ædibus usque damus.

Hîc juvat illius meritis celebrare Triumphum;
Hîc cinget clarum digna Corona caput.
Helvetiam demum repetet, Bernamque parentem;
Quam famâ illustret Doctor, & arte beet.
Ocius hinc pellet morbos, statuetque salutem,
Et metuet tales mors metuenda manus.

Accinuit amicitiæ nunquam intermorituræ ergo
Joannes GRIVET Friburg. Helv. D. M.

VIS fracto Medicum de corpore pellere morbos,
En tibi gentis lux Helvetiæque decus.
VVYSS, Opifer tutus, auras non vocibus implet,
Multùm cordè sapit, nec minùs arte potest.

Intimo sic gratulabatur
Jac. T. BOIS DE LA VAUD.
Doratensis, D. M.

CUM Cous Hippocrates dixit crudelia nostros
Limite constricto cogere fata dies:
In casùmque diù tam in sublimi arte parandâ
Humanas vires ingeniumque teri.
Non sibi fingebat quod Bernensi ex urbe migraret
VVYSS, Phœbi artis honos, Helvetiæque decus.
Qui Divi arcanum devolveret omne Galeni,
Panderet & totum quidquid in arte latet:
Morborum arceret turbam febriumque catervas,
Et priùs indomita frangeret arma necis.

Ita canebat sibi conjunctissimo
Joannes Bapt. VILARD
Rodomnensis Med. Licent.

OMne tulit punctum qui miscuit utile dulci,
Flaccus Ait. Jam tu quoque, VVYSS charissime, punctum
Omne feres, labor est tuus utilis, utilis est ars;
Dulcior at merces nunc imminet; almus Apollo
Præmia digna tuis meritis parat atque Triumphos.
I nunc, & quò certa vocat te gloria, gressus
Dirige, quamque petis læto accipe fronte Coronam.
Aspiciet mirata suum Berna inclyta natum,
Teque suum quondam dicet decus atque salutem.

Sic Amici Triumpho accinebat
Joan. Greg. PALTZELL Trevir. M. Bac.